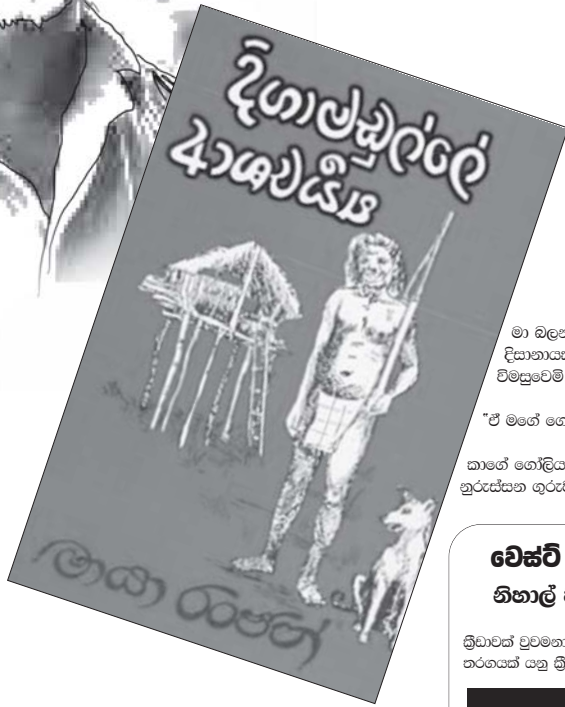

සිංහල මහාදුරන් හදාළ යුතු නවකතාවක් 3

මා බලන්නට ආ මහාචාර්ය ජේ ඩී දිසානායකගේ මම ඈය ගැන විමසුවෙමි.

"ඒ මගේ ගෝලියක්"

කාගේ ගෝලියක් වුවත් එහෙම විවේචන හුරුස්සන ගුරුවරුන් ගෝලයන්ට ලබා

දෙන පණිවුඩය කුමක්ද? විවේචනය මරොත්තු දෙන ලේඛකයන් සාහිත්‍යයට එබන්දන් යටතේ බිහිවනු ඇද්ද?

සයිමන් නවගත්තේගම ලියූ පොත් අධ්‍යයනය කිරීමට පවා නොසිතන මහාදුරන් සිටින රටක එය පුද්ගලයක් ද නොවේ.

වෙස්ට් ඉන්ඩීස් නිහාල් පිරිස්

ක්‍රීඩාවක් වුවද මධ්‍යම වඩා සිරිස් තත්වයට ගිය විට එහි ක්‍රීඩාකීලිතවය අතුරුදහන්ව යයි. එවිට තරගයක් යනු ක්‍රීඩාවේ ආචාර ධර්ම පවා යට කරගෙන යන මරාගෙන මරෙන්න මෙහෙයුමක්

වැනි අප්‍රසන්න තලයකට ළගා වෙයි. ක්‍රිකට් ක්‍රීඩාවද දැන් මේ තත්වයට ලගා වී තිබේ. එය කෝටි ගණන් ධන සම්පත්, ප්‍රසිද්ධියද බොදෙන ලාභදායක ව්‍යාපාරයක් සහ වාණිජයක් බවට පත් වීම මට ප්‍රධාන හේතුවක් යයි කිව හැකිය. ලෝකයේ බොහෝ ක්‍රිකට් ආයතනයද, කණ්ඩායම් සේම ක්‍රීඩකයින්ද මේ තත්වයෙහි ගොදුරු බවට පත්ව ඇවිත්තේය. (ඊයේ තරගයේදී පවා එක් අවස්ථාවක පන්දුව බිම වැදී ආ බව දැන දැනත් එංගලන්ත පිලේ කඩුළු රකින බට්ලේ එය උඩපන්දුවක් ලෙස රඟපාන්නේ ක්‍රීඩාව මාරු සිරිස් මරාගෙන මරෙන්න මෙහෙයුමක් වීම නිසාය.)

ඉහත කී තත්වය ඇද ක්‍රිකට් සංස්කෘතියේ අධිපති ස්ථරපය යයි කිව හැකිය.

බට්ලේ ඉන්දීය පිල නිතරම මට පෙනෙන්නේ ක්‍රීඩාව වුවද මධ්‍යම වඩා සිරිස් ගැනීමේ මෙම අධිපති ධාරාවට ඊරුද්ධව යන බව පෙන්වන කණ්ඩායමක් හැටියටය. ඔවුන්ගේ මුහුණුවල ඇති සෙම සැහැල්ල (වත් යෙහිට් බෝන්ට් කෙයාර්) සිතනවා, ඔවුන් පිරියේදී පාන වියුප් සහගත හැටුම්, ඔවුන් එකිනෙකා කෙරෙහි දක්වන මිත්‍රශීලීත්වය, ජයග්‍රහණය සමරන ආකාරය ආදිය අපේ සිත් මට්ටමේ මුදුල් හෝ බල තණ්හාවෙන් මරාගෙන මරෙන්න ක්‍රිකට් වල නියැලෙන පිරිසක් පිලිබද විච්ඡයක් නොව ඉස්කෝල කාලේ පියුපු කෙලින කොල්ලෙන් ගැසියක් වැනි විච්ඡයකි.

පාසලේ අධිපති සංස්කෘතියට එරෙහිව පියුපු හැටුම් විනෝදයක් (ආහල් එකක්) වන්නා සේම බට්ලේ ඉන්දීය පිලේ මේ බොබි ලැන්ඩ්ස් එකද බලන් ඉන්නට ආස්වාදජනක කාරණාවකි. ලංකාවේ ක්‍රිකට් ලෝලීන් අතර අද ජනප්‍රියම විදෙස් කණ්ඩායම මා සිතන්නේ බට්ලේ ඉන්දීය පිල නිසාය. ඊට හේතුවක් වන්නේද ක්‍රිකට් වල අධිපති ධාරාවේ මාරු සිරිස් ක්‍රීඩා රටාවට එරෙහිව උල්ලන් එකයි පිලන් එකයි ආකාරයක් පෙන්වන ඔවුන්ගේ සරළ, සැහැල්ල, ක්‍රීඩාකීලි රටාව යයි සිතමි. (සමහර විට අවසන් මිටරයේ ලකුණු 19 ක් ගන්නට නිබියදී පිට පිට ගසේ පහර හතරක් එල්ල කරන්නට හැකි වන්නේද මේ සැහැල්ල බව නිසාම විය හැකිය) බට්ලේ ඉන්දීය පිල වෙත ක්‍රීඩා ලෝලීන් දක්වන ලෙන්ගතුකම එක්තරා ආකාරයකට අධිපති ධාරාවන්ට එරෙහිව මිනිස් සිත් සැලවී පවත්නා නිදහස්කාමී හැඟීම සියුම්ව පිලිබිඹු කරන්නක් විය හැකි යයිද සිතේ.

facebook.com/nihal.peiris.94?ref=fn

මාසාරාජ්‍යන් ලියන්නේ ඒ පෙදෙසේ වසන (විසු) ජනයාගේ ජීවිතයට පීඩනය ගැනයි. එහෙත් ඒ පොත ඔස්සේ අපට හමුවන්නේ හුදෙක් ගැමි ජනයා පමණක් නොවේ. ඔවුන්ගේ ඇදහිලි හා පුද්ගලික ඔවුන් කතා කරන බස් වගන් අප වෙත පිරිනමන අතර නිලිභාසයක් බව සිතමි. කපුරු ඒ පෙදෙසේ වාසය කළ පුද්ගලයෙක්දැයි නොදනිමි. එහෙත් ඔහු එබදුම වියදි බිම සහිත මාමිපිරිය අසල ගමක් පසුබිම කරගෙන "උං ගියා දෙං" කුලින් අප ඉදිරියට පිවිසෙන ගැමියා ද මාසා රාජ්‍යන් දුටු ගැමියාට සමානයි. කතා කරන බසද සමානයි. සිය පාත්‍ර වර්ගයාගේ වර්ගාව - ඉරියව් හා සුළු සුළු ශාරීරික විපිරියානු නිරූපණය කිරීමේහි ලා මා දැක ඇති දක්ෂම ලේඛකයා දැන් ප්‍රශංසාවට ගොස් ඇති මාපුලු වෙබ්වර්ධන ය. මා ග්‍රාන්ඨ කාර්තා - වික්ටර් ගිසුගේ - ප්‍රමිතීන් බදු බොහෝ ලේඛකයන්ගේ නිර්මාණ කියැවූයේ වෙබ්වර්ධනගේ "බන්තලන්ගුණ්ඩුව" කියවීමෙන් අනතුරුවය. ඒ කියවන අතර අනිවාර්යයෙන්ම මගේ සිතට නැගුණු එකම සිංහල ලේඛකයා මාපුලු වෙබ්වර්ධන ය. එහෙත් කපුරු "උං ගියාදෙං" කුලින් පළ කරන දක්ෂතාව ද ඔහුගේ දක්ෂතාවට සමීප වන්නකි.

දෙකක් කීම උචිත යයි සිතමි. කලකට පෙර මම "පහන" සඟරාවට ලියූ ලිපි දෙකකින් සිංහල මහාචාර්යවරුන් දෙදෙනෙකු ලියූ පොත්වල එන විධාරණ ගැන විවේචනය කළෙමි. එකක් කැලණිය සරසවියේ මහාචාර්ය වන්දසිරි පද්මලාභයා ලියූ ඓතිහාසික නවකතාවකි. දෙවැන්න සිය සැමියා ලියූ චරිත කතාවට ඇතුළත් බස නිදොස් කොට පළ කළ මහාචාර්යවරියකගේ බස ගැනයි. පද්මලාභයා මගේ විවේචනයෙන් කලබල නොවන බව මට සහතිකය. එහෙත් මහාදුරන්ගමගේ කැලණිම පුද්ගලයෙකු වූ අවස්ථා දෙකක් මම දනිමි. ඉඳ හිට මෙල්බර්න් නුවරට එන ඇය වරක් අපේ සිංහල ගුවන්විදුලියක සාකච්ඡාවකට සහභාගි වූවාය. වෙනත් විශයයක් ගැන කතා කරමින් සිටි ඇය මෙසේ කියපු දෙකක් මට මතකය.

"නානාවක් කියන්න විධාරණ පමණක් නෙමේ"

මෙහි සිට සිය ලංකාවට ගිය පුද්ගලයකුට අර කියන මහාචාර්යවරිය මුණගැසී ඇත. ඔහුගේත් ඇය ඇතැන් ද ඒ ගැනම පැනයකි.

"මෙල්බර්න් හේද අර හැම දෙයක්ම විවේචනය කරන මනුස්සයා (කියාපු වචනය මට කීවේ නැත) ඉන්නේ?"

නම කිව යුතු නැත. මේ කියන ලේඛකයා මා බව ඔහු දනියි. ඔහුගේ පිලිතුරු සෑපු ය.

"තුරුප්පු මගන්නයා කියන්නෙ කෙලින් කතා කරන කෙනෙක්. භූගත් අය ඒක තේරුම් ගන්නෙ නැහැ"

දුර රටක ඉඳන් ලියන කියන දේ නොතකන මහාදුරන් ඒ පොත හදාළ යුතු බව කියන්නේ කියවා පසක තැබිය යුතු පොතක් නොවන නිසාය. එහි ගැබ්වුණු වර්තනා සමාජයන් එයින් පිලිබිඹු වන නිර්මාණ ශක්තියත් ඉගෙන ගැනීම කෙසේ වෙතත් අවබෝධ කර ගැනීම සුදුසු නිසාය.

මගේ ලිපිය අවසන් කිරීමට මගේම අත්දැකීමක්